

Rast İlahi

Erler Demine Destur Alalım

NEY

Bestekârı : *Hacı Tahsine Hanım*

Usûlü : **Sofyan** [4/4]

Er ler de mi ne des tur a la lım Per va

ne ye bak ib ret a la lım Per va ne ye

bak ib ret a la lım Aş kın

a te şı ne gel bir ya na lım Per va ne ye bak ib ret

a la lım Per

va ne ye bak ib ret a la lım Dost

dost dost dost Dev ra na gi rip sey ran

2
24

e de lim Ey vah de me den Al S O N

27

lah di ye lim lâ i lâ he

29

il lal lâh lâ i lâ he il lal lâh lâ i lâ he il lal

33

lâh hu...! Gün ler ge ce ler dur DÜR
Ey yol cu bi raz DÜR

35

maz ge çi yor Ser ma yen o lan öm rün bi ti yor Ser ma
din le be ni Ker van ge çi yor sen kal ma ge ri Ker van

Erler demine destur alalım

Pervaneye bak ibret alalım

Aşkın ateşine gel bir yanalım

Pervaneye bak ibret alalım

Dost dost dost dost

Devrana girip seyran edelim

Eyvah demeden Allah diyelim

lâ ilâhe illallâh, lâ ilâhe illallâh hu!

Günler geceler durmaz geçiyor

Sermayen olan ömrün bitiyor

Bülbüllere bak efGan ediyor

Ey gonca açıl mevsim geçiyor

Dost dost dost dost

Devrana girüp seyran edelim

Eyvah demeden Allah diyelim

lâ ilâhe illallâh, lâ ilâhe illallâh hu!

Dost dost dost dost

Ey yolcu biraz DÜR dinle beni

Kervan geçiyor sen kalma geri

Yusuf denilen dünya güzeli

Fethetti bugün kalbi safevi

Dost dost dost dost

Devrana girip seyran edelim

Eyvaaah demeden Allah diyelim

lâ ilâhe illallâh, lâ ilâhe illallâh hu!

Dost dost dost dost

Hacı Ta h s i n e Hanım

Sofyan Usûlü

*) Dört zamanlıdır.

*) İki tane iki (2 + 2 = 4) zamanın veya iki Nîm Sofyân'ın birleşmesinden meydana gelmiştir.

*) 4/8'lik ve 4/4'lük iki mertebesi varsa da, 4/4'lük ikinci mertebe daha çok kullanılmıştır.

*) Pîşrevlerde, İlâhîlerde, şarkılarda, türkülerde, oyun havalarında, kısaca özel usûl mecburiyeti olmayan hemen her formada kullanılmıştır

Sofyan Darb Usûlü

[4 / 4] m e r t e b e s i

1 . Darb :

(Dü-Üm) / [2 Zamanlı ve Kuvvetli]

2 . Darb :

(Te) / [1 Zamanlı ve Yarı Kuvvetli]

3 . Darb :

(Ke) / [1 Zamanlı ve Zayıf]

Türk Müsiki Nazariyatı ve Usûlleri-Kudüm Velveleleri
İsmail Hakkı ÖZKAN [1941- 2010]

Hacı Tahsine Hanım

Azize Anne

[1908 - 2008]

Hayat boyu karşılaştığımız bazı insanlar vardır. Onlar sözleriyle ve hareketleriyle insanı öyle etkilerler ki, ömür boyu o sözlerdeki derinliği, güzelliği, hikmeti, o davranışlardaki edebi, zarafeti, inceliği unutamazsınız. İşte bu güzel insanlardan biri de Azize Anne idi. Onu kırk yıl önce tanımuştum. Tanıştığımız ilk günden itibaren anlattıkları, söyledikleri, bir ömür boyu bana ışık tuttu. Hayatıma renk verdi, güzellik verdi, anlam kazandırdı. Onunla bir sohbet muhiti içinde olup da oradan eli boş dönmek imkânsızdı. Yaşı, kültürü, mevkii makamı ne olursa olsun, herkes kendi istidadına göre Azize Anne'den bir şeyler alır, kültür dağarcığına katardı.

Azize Anne, İstanbul'da doğdu. Genç kızlığından itibaren büyük mutasavvıf Kenan Rıfai ile tanıştı. Ve ondan öğrendiklerini, hissettiklerini bir ömür boyu hayatında yaşadı. Sonra edebiyat öğretmeni Celâl Emrem Beyefendi ile tanıştılar, evlendiler, bu evlilikten üç çocukları oldu. Evliliklerinin ilk aylarında idi. Bir gece Rahmetli Celâl Bey, Azize Anne'yi uyandırır. "Azize," der "kalk hazır hararetim varken bana bir portakal suyu yap." Azize Hanım derdi ki: "Ne de olsa yeni geliniz. Ne yapacaksınız. Kalktık portakal suyu yaptık efendiye sunduk." Ertesi gece tam derin uykuda iken yine uyandırılır. Celâl Bey; "Azize," der "hazır hararetim varken kalk bana bir limonata yap." Azize Hanım kalkar yapar. Azize Hanım çok zeki, çok esprili bir hanımdır. Bakar bu işin sonu gelmeyecek, üçüncü gece o Celâl Beyi kaldırır. "Celâl," der, "hazır hararetim varken bana bir ayran yap." Oflaya puflaya Celâl Bey kalkar, bir ayran yapıp getirir, Azize Hanıma sunar. Ve bu "hazır hararetim varken" hikâyesi böylece sona erer. Azize Anne ilk tanıştığımız gün bize "Kelâmı Hak'tan alın" demişti. Kendisi bu konuda hepimize örnek olurdu. Kurtuluş Parkı'nın karşısında bir apartmanın birinci katında oturuyordu. Bir gün evden çıkar. Gima'ya doğru yürümeye başlar. Alışveriş yapacaktır. Birden yanında kolejden çıkan iki çocuk çok hızlı olarak geçerler. Biri diğerine bağırır. "Ahmet," der "dikkat et!" Azize Anne birden durur: "Allah bu çocuğun ağzı ile bana sesleniyor. Dikkatli olmamı istiyor. Ben de çok dikkatli olmalıyım." der. Adımlarını son derece dikkatli, ihtiyatlı atmaya başlar. Bir de ne görsün. Belediye kocaman bir çukur açmış. Yanı başında en ufak bir işaret levhası yok. "Allah razı olsun o çocuktan," der "o olmasaydı belki bu çukura düşebilirdim." Böylece Azize Anne mânevi uyanıklığı sayesinde bir felaketten kurtulur. Bir gün Azize Anne hastalanmıştır. Ateşler içinde yatıyor. Boğazı şişmiş, zor nefes alıyor. Birden telefon çalar. Zorlukla kalkar "Buyurun" der. Telefondaki ses, "Ben," der, "Söğüt'lü Hacı Tahsine Hanımım. Sizin çok güzel ilahi okuduğunuzu duydum. Eşimden izin aldım. Söğüt'ten vasıtaya binip size gelmek istiyorum. Siz ilahi okurken teyp getireceğim, ilahileri kaydedeceğim. Beni kabul eder misiniz?" Azize Anne birden düşünür: "Allah benim hasta olduğumu bilmiyor mu? Bu hanım gelmek istiyorsa muhakkak bir sebebi vardır." der. O haliyle Hacı Tahsine Hanıma "Buyurun," der "sizi bekliyorum." Telefonu kapatır. Yatağına gider yatar. Bir süre sonra kapı çalınır. Hacı Tahsine Hanım elinde teybiyle çıkar gelir. Oturlar. Sonra Hacı Tahsine Hanım teybini açar. "İlahileri alabilirim." der. Azize Hanım, bir şey yokmuş gibi okumaya başlar. Okur, okur, okudukça açılır. Sonra misafir hanım, "Bana müsaade," der "vaktim geldi." Azize Anne misafirini uğurlar. Kapıyı kapar, döner koltuğuna oturur. Hayretler içindedir. En ufak bir şekilde ne sesinde ne boğazında hiçbir şey kalmamıştır. Bu hikâyeyi Azize Anne'den yirmi beş yıl önce işitmişim. Hemen her gün düşündüm. Hayat olayları karşısında nasıl davranılması gerektiğine dair ne güzel ipuçları vardı. Bir gün Azize Anne'ye hanım arkadaşları gelir. "Haydi," derler. "Hacıbayram'a gidelim, büyük hanımı ziyaret edelim." Yola çıkarlar. Büyük hanım Hacıbayram'da oturmaktadır. Yüz yaşındadır. Kimsesi yoktur. Elini öperler. Sohbet açılır. Biraz sonra Hacıbayram'dan öğle ezanı okunur. Doğrulurlar. "Efendim, bize müsaade derler." Büyük hanım, "Hayır," der "katiyyen olmaz. Önce beraber namazımızı kılacağız, sonra Allah ne verdiyse oturup yiyeceğiz." Büyük hanımı kırmamak için sözünü tutarlar. Beraber namaz kılınır. Dualar edilir. Sonra sofraya oturulur. Büyük hanım bir parça kuru ekmekle bir kavanoz içinde yedi sekiz tane siyah biber turşusu getirir. "Evlatlarım," der "bugünkü rızığımız bu kadar." Bileği güçlü bir hanım, o kuru ekmeği parçalara ayırır. O sırada kapı çalınır. Bir delikanlı elinde kocaman bir pilav tepsisi, üzerinde nar gibi kızarmış iki tavukla beraber çıka gelir. Onun üzerine büyük hanım, "Hayrola yavrum," der "bu neyin nesi?" "Teyze," der delikanlı "babamın belediyede bir işi vardı. Bir türlü çıkmıyordu. Geçen gün adak adamış. Allah'ım, demiş, şu iş çıksın o komşu hanıma tavuklu pilav göndereceğim." Dün iş müspet olarak çıkmış. Bu tepsi onun için gönderildi. Onun üzerine ev sahibi hanım ellerini açar. "Allah'ım," der "Sana nasıl şükredeceğimi bilemiyorum. Önce misafirini gönderiyorsun, sonra tavuklu pilavını..." Oturlar afiyetle yerler. Her an çevremizde pek çok ibret dolu, hikmet dolu olaylar olmakta, her an nice güzelliklere, inceliklere şahit olmaktayız. Ama, "Görenedir görene, köre nedir köre ne..." Madem ki her zerreden zikreden Allah, bizim de hayat karşısında, olaylar karşısında son derece dikkatli, uyanık olmamız gerekiyor. Azize Anne'nin bir komşusunun apartman yöneticisidir. Kendisi diş hekimidir. Muayenehanesi de aynı yerde bulunmaktadır. Bir gün Azize Anne merdivenden inerken diş hekimi Hişam Bey yukarı çıkmaktadır. Azize Anne'yi görünce selamlaşırlar. Hâl hatır sorarlar. Hişam Bey; "Azize Anne," der "Sen yalnız oturuyormuşsun. Yanında hiç kimse yokmuş. Acaba korkuyor musun?" Azize Anne; "Hayır," der "ben nasıl yalnız olabilirim. Her an Allah'la, Peygamber'le, meleklerle beraberim." Bu cevap üzerine Hişam Bey korkuyla oradan uzaklaşır.

Yunus: "Hiç kimse bilmez bizi, biz ne işin içindeyiz." der. İnsanoğlu bir meçhulden geliyor, bir meçhule gidiyor.

Atilla İlhan; "Anladım imkansız şey, bir insanın bir başka insanı anlaması" der.

Necip Fazıl bir adım daha ileriye gider; "Aynalar söyleyin bana ben kimim?" der.

Mesele bir noktada toplanıyor. Azize Anne gibi "Ben nasıl yalnız olabilirim. Her an Allah'la, Peygamber'le, meleklerle beraberim." dilebilenler ne güzel insanlardır. Allah onlardan razı olsun. Hak'ka göçenlerin üzerine Allah'ın rahmeti, Peygamber'in şefaati tecelli etsin. Azize Anne doksan sekiz yaşında iken Kur'an-ı Kerim'in hıfzına başladı. Bir buçuk senede bitirdi ve Hafız-ı Kur'an olarak 12.10.2008 tarihinde Hak'ka göçtü. Onun sözleri, hayat olayları karşısındaki davranışları bütün insanlara örnek olacak, rehber olacak. O, daima sevginin, saygının, edebin, inceliğin, zarafetin ve kayıtsız şartsız Hak'ka teslimiyetin simgesi olarak hafızalarda yaşayacak. Allah'ın rahmeti Peygamber'in şefaati üzerine olsun...